

Daar dreunde een luid kloppen op de voordeur.

Schier ademloos door het bonzen van haar hart, in de uiterste benauwdheid over den slag, die haar dreigde te treffen, vloog zij het vertrek uit, het voorhuis door, en sloeg zij de hand aan de klink der bovendeur. Hare vingeren sidderden zoo hevig, dat zij nauwelijks de deur kon openen. Eindelijk vloog het bovenstuk van de deur los

— „Moeder! Moeder!” — klonk het — „Hier ben ik!”

Als een stormwind viel Gerbrand het huis binnen. Bliksemsnel had hij Moeder Marretje, die scheen te bezwijmen, in zijne armen gevangen, en aan zijn hart gedrukt. Daarna droeg hij haar in de voorkamer, zette hij haar in een grooten leunstoel bij den haard, en knielde naast haar neder. Twee dikke tranen biggelden over de gerimpelde wangen, toen de doodelijk ontstelde moeder hare oogen weer opsloeg. Zij zag den verloren gewaanden zoon aan hare voeten bleek, ontdaan, met verwarde haren, een gekreukten, morsigen stolpkraag, een vreemden mantel om het lijf geslagen, en sterk riekend naar in overvloed gedronken brandewijn.

— „Het heeft geen vijg om het lijf, moeder!” — sprak hij met schorre stem. — „Gisteren werd ik gehouden bij Gilles Valckenier en zijn gezelschap, den ganschen nacht, en van morgen liet ik mij door hem vervoeren, om hem naar Haarlem te geleien — ter begrafenis van zijn overleden achterneef, den gierigen, afgeleefden drogert, die Gilles tienduizend ducats”

Gerbrand zweeg, greep de hand zijner moeder, en viel met zijn hoofd tegen haar leunstoel. Moeder Marretje voelde, dat zijne hand ijskoud was, en op nieuw hevig schrikkende boog zij zich over hem heen. Hij scheen in bezwijming te vallen, en klemde zich aan den leunstoel vast. De vreemde mantel van grijs laken met zwart fluweelen oplegsels viel van zijne leden. Zij greep naar zijn arm, om hem te steunen. De mouw van zijn helderblauw wambuis was wat nat. Uit zijne schoenen en hopen sijpelde water op den vloer. De koesterende warmte van den haard scheen hem te bedwelmen.

— „Gerbrand! Gerbrand! Hoe besterf je dus?” — kreet zij in de uiterste verlegenheid.

Hij opende even de oogen, hief zijn hoofd weer op, en fluisterde, nauw hoorbaar:

— „Brandwijn, moeder! Een teug maar”

Ze sprong op. Gerbrand zonk machteloos op den grond bij den haard neder.

Ijlings roept ze Sander Vredericxsz. Deze helpt den gevallene overeind, en steunt hem. Heesch en klagend vraagt hij weer om brandewijn. Zoodra hij het vocht schielijk had ingezwolgen, scheen hij zich te herstellen. Kort, afgebroken, bekent hij met eene narreslede door het ijs te zijn gezakt in eene boerenwoning heeft hij brandewijn, veel brandewijn gedronken uit vrees voor de ijskou, die hem beving”

Sander steunt hem met krachtige hand, en geleidt hem naar zijne kamer, zijn werk- en schilderkamer, tevens zijn slaapvertrek. Snel en handig zorgt deze voor den half bedwelmden jonkman. Hij ontdoet hem van zijne natte